demà

"unim nos i dema la Internacional sera el genere huma"

LCR

Lliga Comunista Revolucionària — Països Catalans, Febrer, 1987 — Nº 49 — Preu: 40 Ptes./2 FF.

El mes de febrer de 1977 apareixia el primer número de DEMÀ. Deu anys després editem el nº 49. Aquest mig centenar exacte —el primer va ésser el número "0"— no és poc treball, per molt millor que ho podem fer. Voliem aprofitar aquest Xè anniversari per treure el primer DEMÀ dels quatre que volem editar enguany.

En aquell 1977 el nostre partit estava encara a la il.legalitat; el senyor Tarradellas vivia a St. Martin Le Beau; els partits de l'ordre (burgesos o no) anaven dibuixant el que després seria aquesta presó de pobles anomenada "estado de las autonomías"; els treballadors i les treballadores de ROCA protagonitzaven una de les lluites més fortes d'aquells anys del moviment obrer català; A. Ruiz havia caigut assassinat a Madrid en una de les moltíssimes manifestacions per l'amnistia...

De tot això parlava el primer DEMÀ.

Deiem en aquella ocasió en una de les editorials: "el camí, l'únic camí realista i capaç d'aconseguir veritables realitats, és el de la mobilització de la classe obrera i de tot el poble". Ara no afegiriem —ni treuriem— res més.

DEMÀ vol ser també un instrument, per petit que sigui, d'envigoriment dels lligams que agermanen el Principat, les Illes, el País Valencià i Catalunya Nord.

Ho deiem al 1977 i ho diem avui, 10 anys després.

10 ANYS

Illes:

IANQUIS A LA COSTA

Cada any, en arribar les festes nadalenques, vaixells de la 6ª Flota USA fondegen a la badia. Primer, foren 9.000 "rambos", sailors i marines, que vengueren en el Forrestal i vaixells auxiliars. Més tard, a la primera quinzena de Gener, arribà una segona expedició de més de 6.000 "reagan boys".

Venien en dos vaixells poc amigables: el Nimitz i el South Carolina, porta-avions i creuer de propulsió nuclear. Quatre reactors nuclears a la badia, dos de General Electric i dos de Westinghouse, i tota la sofisticació de l'art de matar: 95 avions de combat, missils Harpoon i Sea Sparrow, helicòpters, canons bivalents, càrregues nuclears de profunditat, i armes atòmiques que ens deixaren en consigna sobre les nostres aigues, con si res.

Després del conflicte del Golf de Sirte, els ianquis es passeguen per Ciutat vestits de civil. Però són inconfusibles. Els podrieu trobar a un bar del carrer Sant Feliu, el Texas Jack's, obert només quan hi són ells, o per Apuntadors, carrer de la Mar, i en els carrers que envolten la Porta de Sant Antoni, caminant en zig zag per efecte de la beguda, agredint taxistes, prostitutes, i gent corrent. Els trobareu a qualsevol baralla de discoteca: després de mesos d'insatisfacció i repressió militar, la sortida dels marins del vaixell és per força agressiva.

L'embelliment de la presència ianqui va a càrrec de les autoritats. Qualque recepció oficial o qualque agraïment públic —com el del batlle "socialista" d'Alaró— inflen les "bones obres" d'uns ianquis que ajuden al poble a transportar material amb els seus helicòpters, donen joguines als orfes, o pinten façanes de col.legis. Quina barra!! Suposam que també agraeixen a la Flota la defensa de les llibertats democràtiques, no debades exicti la convivencia de 32 anys amb el franquisme, dels marines i sailors de la 6ª.

En lloc de bones accions, agrairien que els 12.000 milions de dòlars que val el Nimitz, i els sous de les seves 5.758 persones improductives, es destinassen a combatre la fam del Sudan, i de passada, allunyarien el risc que suposa la presència al nostre port d'armes i energies poc controlables. I per això lluitam. Amb modestia hem volgut donar resposta a la presència ianqui a Ciutat en aquestes festes: targes del Grup d'Acció foren enviades al cònsol Tummy Bestard amb el lema "Per Nadal ianquis a ca seva". El 21 de Desembre varem manifestar-nos des del passeig del Born fins al moll on desembarquen. Ara el nostre proper projecte és fer qualque mogudeta a Sa Rua-87 (Carnaval) contra la 6ª Flota i més endavant intentarem fer una trobada pacifista sobre la Mediterrània. Aquesta és el senyal més evident que els resultats del referèndum no han aconseguit enfonsar-nos.Encara hi ha il. lusió, ganes de treballar i temps per l'esperança.

Llorenç Buades

ENS TROBAREU A

NOUS JUDICIS CONTRA L'INDEPENDENTISME CATALÀ

El govern del PSOE, els vol comdemnar a 280 anys.
LLIBERTAT PATRIOTES CATALANS!.
20 de febrer Manifestació a Barcelona.

Dona:

LA LLUITA CONTRA LES AGRESSIONS

Quan el moviment feminista es rebel.la contra les agressions, planteja el que creiem que és el fons de la qüestió de les agressions contra les dones: el poder dels homes exercit contra les dones, un poder que històricament els hi ha estat conferit i que malgrat les diverses formes que va prenent continua gairebé intacte, més o menys brutalment. És la manifestació més clara del patriarcat.

Les dones hem anat contestant col.lectivament des del moviment feminista, o individualment donant resposta a cada agressió que hem rebut, hem trencat el silenci, ens hem sentit fortes, juntes contra els nostres agressors. Així ens hem manifestat contra el poder dels homes sobre el nostre cos, contra una llei que ens impedeix avortar, que ens empresona i ens demana comptes sobre el que fem amb el nostre cos; i aquesta ha estat una de les lluites dels darrers temps, una lluita no acabada, en la que estem plantejant, no únicament el dret a avortar lliurement i gratuïta, sinò el que és fonamental, el dret de les dones a decidir. Ni els metges, ni els jutges, ni el psoe, les dones decidim és el que expressa l'enfrontament de les dones contra el patriarcat. Si seguim sense poder de decisió sobre nosaltres mateixes, el patriarcat seguirà integrant, consensuant la nostra lluita, sigui mes o menys brutal l'agressió o la llei, perquè, en última i de vegades no tan última instància, qui segueix decidint sobre nosaltres són ells, no nosaltres mateixes.

Des d'aquesta perspectiva, aquests propers mesos el moviment feminista es planteja el tema de les agressions a les dones d'una manera global, tornant a fer sortir al carrer l'existència de les agressions a les dones, de totes les agressions, des de les més subtils i consensuades per la societat fins a les més brutals: les violacions i maltractaments.

Serà una lluita dura i llarga, en la que haurem de donar resposta a les diferents formes d'agressió, i per això el que és fonamental és que tots el grups de dones, totes les dones amb consciència feminista ens apleguem en aquesta denúncia. Només si grups de dones a tots els nivells, a casa, als barris, als instis, a la uni, als barris i a les empreses som fortes per denunciar l'agressió concreta, l'agressor concret, i explicar les seves causes, podrem dir que la nostra lluita va avançant. Es sinò molt difícil que una dona agredida, tota sola, sigui capaç d'enfrontar-se amb el seu agressor, de vegades una persona molt propera. I és difícil perquè la família, el matrimoni i el conjunt d'institucions de l'Estat, en el que están interessades, es en reducir-les a l'àmbit privat, en considerar-les lleus "passades" dels homes i sobretot exageracions i figuracións de les dones. "Es l'únic crim en el que la víctima se sent culpable", i l'agressor justifica, exerceix el seu poder sobre les dones, aquest poder que tenen tots els homes pertanyin a la classe que pertanyin, encara que de vegades sigui l'únic poder que els quedi.

I així veiem dones colpejades pels seus marits, que "no s'atreveixen a denunciar-los i, el que és pitjor, els hi han fet creure que "els estimen", que l'amor (aquest amor inventat i promocionat pel patriarcat per a mantenir sotmeses a les dones), que és l'única justificació de les seves videà, el farà canviar o al menys no haurà de reconèixer que és desgraciada...

Si una dona crida, ves-hi corrents, no la deixis sola, ajuda-la, aplega a més dones i que tot el barri se'n assabenti, o tot el carrer, o l'institut. Als homes els hi dol més que els seus amics se'n assabentin, que no una denúncia a la policia o una multa... Aquesta és la idea que volem popularitzar aquests propers mesos.

És per això que aquest 8 de març les dones sortirem el carrer, contra totes les agressions. Començaren al carrer, a la nit, el terreny dels homes, del silenci, amb les nostres veus, segures de la nostra raó, farem nostra la nit. Una nit que volem tranquil.la i dolça per a les dones i que ara es plena de por, d'agressors, d'entrebancs, d'odis, convertint la nostra ràbia en lluita decidida i solidària de totes les dones contra el patriarcat.

PROU D'AGRESSIONS. DRET AL PROPI COS!!.

Montserrat Cervera

Pau

1987: LA RECTA FINAL DEL CONVENI AMB ELS EUA

L'anomenada política de seguretat del govern espanyol del PSOE palesa cada cop més l'enorme engany que fou la posta en escena i la ressolució del referèndum-trampa sobre l'OTAN. No respectaran ni un dels "**compromisos**" de les quatre condicions: no integració en l'estructura militar, reducció de forces militars dels EUA, cap desplaçament de forces fora del territori de l'estat i prohibició d'emmagatzemar i introduir armes nuclears.

Durant les setmanes en que es donen les negociacions amb l'OTAN i els EUA, han aparegut alguns elements que confirmen la veracitat dels arguments dels que fa temps denunciem la política de defensa del PSOE, subordinada als plans de guerra dels EUA i l'OTAN, i exigim l'anulació del conveni bilateral, el desmantellament de les bases i instal.lacions i el desenvolupament d'una política de pau i neutralitat fora de l'OTAN.

Els pressupostos militars, després de l'aturada del 86 per deixar passar el referèndum, tornen a incrementar-se i no deixen d'aparèixer notícies de compres i fabricació de noves armes adequades a les funcions que l'OTAN destina a l'Estat espanyol. En la planificació militar i el PEC(1) és preveu l'eventual participació a maniobres i desplaçaments de forces fora del territori de l'estat, així com l'utilització d'armes nuclears. S'ha revelat, també, que hi ha plans i tecnologia per fabricar armament nuclear: fet denunciat ja en 1983, en el manifest fundacional de la CDDT de Barcelona. Vaixells amb armament i propulsió nuclear dels EUA fan escala i transiten pels ports de l'Estat espanyol, particularment els dels Països Catalans, a la Mediterrània. En fi, la renovació del conveni amb els EUA que persegueix el govern ha de servir, si no hi posem remei, per a integrar-nos més en l'OTAN(2).

Bases fora. Ni ianquis, ni OTAN. Neutralitat

Aquests lemes resumeixen amb claredat i fermesa els objectius que encapçalaran les activitats decidides per la CDDT i la CCOP(3) en el marc de la campanya **Bases fora!**.

El moviment organitzat ha previst fer un ampli i seriós treball, que ja ha començat a hores d'ara, d'explicació i argumentació de les seves exigències, emprant els diversos materials editats (cartells, díptics, exposicions, fulletons especifics, etc.) que, posats a l'abast dels col.lectius i de les entitats i organitzacions socials que li donen suport i s'identifiquen amb les fites de la campanya, permeti reprendre el contacte amb la majoria de la població del Principat que va dir no a l'OTAN i que s'oposà a les bases. Mitjançant debats, exposicions públiques, repartiment de pasquins, amb la participació al Carnestoltes,..., de totes les maneres imaginables, tractarem d'extendre i explicar les nostres posicions a aquesta majoria social i demanarem llur participació per aconseguir-les.

D'ací a l'estiu, hi ha un ampli programa de treball que requerirà l'esforç i la dedicació perllongada del moviment organitzat, dels col.lectius de base, dels centenars de pacifistes, de tota persona disposada a col.laborar. Ensems que el treball d'explicació, encetem una gran recollida de signatures per entitats, partits, comitès d'empresa, assemblees d'estudiants,... i per persones individuals fins a la tardor, moment en que s'entregaran al Parlament de Catalunya. Mentre, en el 1er aniversari del referèndum, del 9 al 15 de març, hi haurà un important cicle de debats entorn a les repercussions de l'ingrés a l'OTAN. I es preparen ja des d'ara, els detalls del que seran les mobilitzacions de la Primavera: el 17 de maig marxes en columnes de colors als pobles i ciutats de Catalunya. El 31 de maig la marxa cap a la base de Saragossa. I pel juny, la 2ª acampada a l'Estartit.

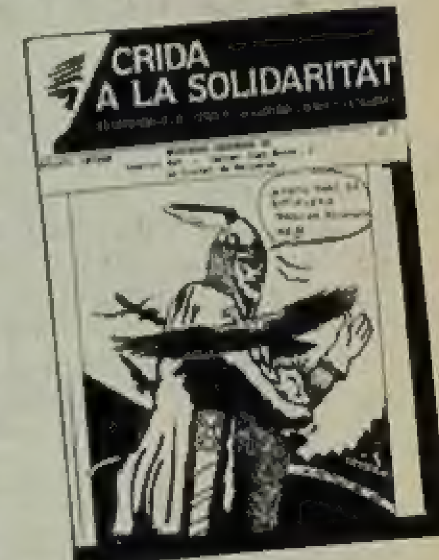
Així doncs, continuem treballant de valent. **Ni OTAN, ni Bases, ni VI Flota!**.

David Iturrizaga

(1). Plà Estratègic Conjunt.
(2). Vegeu COMBATE nº 415
(3). Coordinadora Catalana d'Organitzacions Pacifistes.

LA CRIDA A MALLORCA

BONES PERSPECTIVES PER AL NACIONALISME

La Crida a la Solidaritat es va presentar oficialment a Ciutat de Mallorca l'abril del 87, el 30 de desembre es convocà un acte commemoratiu amb presència de representants de Catalunya i País Valencià. Hi acudiren prop de cinc-centes, persones, la qual cosa no està gens mal per a Ciutat.

Tradicionalment el nacionalisme ha estat feble a Mallorca i mai no ha arribat a cuallar un moviment mínimament massiu. El conservadurisme d'un sector molt ample de la societat mallorquina n'és una raó, altra la presència d'un "anticatalanisme" polític, del qual no es coneixen exactament els límits car fins ara no s'ha expresat massa activament.

El perill fonamental

El perill fonamental al ens tenim que enfrontar amb un moviment "anticatalanista" serà el de poder caure en una moderació excessiva de continguts polítics, formes de lluita i àmbit de la lluita mateixa. Existiria llavors la temptació de privar-se de la utilització de determinades consignes bàsiques (dret a l'autodeterminació, sobirania nacional...), d' "amagar-se" evitant al màxim les sortides del moviment al carrer i de concebir la nostra lluita només a Mallorca sense considerar els Països Catalans. Aquests comportaments tenen l'objectiu damunt del paper d'evitar els enfrontaments oberts amb els sectors reaccionaris i no "assustar" al públic indecís o moderat. Tanmateix, l'experiències com la del País Valencià ho demostren, l'intent fracassa. Per una banda el moviment "anticatalanista" té components tan profundament reaccionàries que mai no pot ser aturat en els seus ímpetus amb "fatxades" de moderació i la premsa reaccionària continua de la mateixa forma amb els seus atacs difamatoris; ambdós, moviment i premsa, "volen ous i somien truites", segons un conegut refrany. Per altra banda justament aquesta moderació excessiva priva al moviment de les seues millors armes: la claredat en els continguts i objectius, la participació activa de molts nacionalistes en accions i mobilitzacions i, finalment, el suport solidari de la resta dels Països Catalans. Lògicament els resultats són desastrosos per al moviment.

Com deiem al principi i malgrat tots aquests problemes, hi ha ara a Mallorca un potencial de mobilització i d'organització que no hi era abans. La Crida podria ser aquesta organització aglutinadora car reuneix condicions òptimes: prestigi i atracció cap a la gent guanyats al llarg de la seva ja extensa activitat a Catalunya, claredat en els objectius polítics, tradició de accions i mobilitzacions, existència a nivell del conjunt dels Països i vocació unitària.

Miquel

PAÍS VALENCIÀ

PREPARANT LA LLUITA

Els darrers anys hem vist i patit agressions importants i hem tingut que defensar-nos com hem pogut.

Avui, continuen les agressions afectant a milers de treballadors del País Valencià.

A la lluita dels estibadors portuaris, que s'enfronten a l'intent del govern de desfer la seua organització i destruir gran part dels llocs de treball, hi ha que afegir la lluita dels treballadors i treballadores de comerç contra la llibertat de horari comercial que els imposa la Llei de Comerç Interior aprovada per les Corts valencianes.

Aquestes 2 lluites han aconseguit bastant relleu públic, però hi han d'altres sectors amb problemes: les treballadores de PONS-PIEL tracten de respondre al tancament de la seua empresa, els treballadors afectats per expedients de crisi, com MACOSA, UNL... tenen les espases en alt pendents de com serà la segona ona de reconversió...

Les agressions no han acabat, més bé ens preparen nous atacs amb la vella excusa de combatre l'atur.

El govern ha preparat per a enguany un paquet de 27 mesures flexibilitzadores que empitjoren, si més no, les condicions de treball.

I la Generalitat valenciana juga ací un paper de ninot obedient i submís, que facilita les coses conforme pot (per exemple aprovant la Llei de Comerç Interior). Mai ha utilitzat les seves competències al nostre favor.

Aquesta situació ens ha portat a 14 organitzacions a unir-nos i donar una resposta conjunta.

Una de les manifestacions del poble de Sagunt a l'estiu de 1983

Els estibadors portuaris, el sindicat d'autònoms d'UGT, l'Associació Independent de Venedors de Mercats, el Sindicat de Venedors de Mercats, CCOO, de l'Horta, CNT, CSUT, SU, CAT, Coordinadora d'aturats, PCPE, MCPV, PCE(m-l), i la LCR hem convocat una jornada i manifestació el 12 de febrer a València.

En la preparació de la jornada han participat directament algunes seccións sindicals i col.lectius d'empresa. Volem que aquesta siga una mobilització molt arrelada als problemes concrets. Es la nostra intenció fer assemblees i reunions per tot arreu, explicant i discutint amb els treballadors com repercuteixen les mesures del Govern en el seu conveni, en la situació de la seua empresa...

Volem generar una lluita lo més àmpla i lo més general possible i la mobilització del 12 de febrer és el primer pas.

Corresponsal

Política

A QUI SERVEIX L'ESTATUT

Després de més de set anys de funcionament, sembla adient fer un balanç del que ha estat la realitat de L'Estatut en la nostra nació. Si més no, està previst que el farragós i inoperant Parlament que suportem hi faci un debat sobre el tema. De fet però, i arran sobretot de la darrera negociació sobre el finançament autonòmic, la discussió sobre el paper de l'estatut ha aparegut una mica per tot arreu. Per la nostra part creiem també que aquesta es una bona oportunitat de fer un repàs a la qüestió de l'anomenat "Estat de les Autonomies" per la part que més ens afecta, per la part de l'Estatut vigent i de la seva administració per Convergència d'una banda i els socialistes per l'altra.

En el nostre IIIer. Congrés Nacional, celebrat al setembre del 1979, pocs messos abans del referèndum estatutari, definiem així la nostra posició: «*Totes les experiències de descentralització, autonomia, etc., otorgades per l'Estat central a Catalunya, s'han revelat, abans o després, totalment insuficients per satisfer les aspiracions del poble de Catalunya com formes de perpetuació de l'opressió nacional. La LCR orienta tota la seva acció en la lluita contra l'opressió de l'Estat espanyol vers aquest objectiu central de conquesta de la sobirania nacional per a Catalunya. Es ben cert que la via estratègica que impulsem exclou qualsevol il.lusió d'arribar a la sobirania nacional per l'ampliació de l'autonomia, pel camí de la reforma constitucional i/o dels estatuts, mitjançant la reforma o la transformació de les institucions autonòmiques. La nostra es una orientació revolucionària, de ruptura amb les institucions autonòmiques*». (Catalunya per als Treballadors" pàg. 111 i 112).

«D'ERC al PSUC, en totes les seves components, de CDC als N. d'E., tothom cantava la mateixa cançó sobre les virtuts i excel.lències de l'Estatut.»

Quan decidiem aquesta resolució del nostre partit, inscrita en una Tesi en la que es definia la nostra ferma defensa del Dret a l'Autodeterminació del poble de Catalunya, i definiem també la nostra abstenció davant del referèndum estatutari, la inmensa majoria de forces politiques corrien a fer una amplíssima campanya a favor d'aquest Estatut. D'ERC al PSUC, en totes les seves components, de CDC als N. d'E., tothom cantava la mateixa cançó sobre les virtuts i excel.lències de l'Estatut. Unicament el nostre partit i d'altres forces revolucionàries, manteniem una posició contrària a aquest Estatut i a la via que el facilitava. Entre els arguments, podiem trobar no únicament la defensa de l'autodeterminació nacional, sinó també afirmacions que l'Estatut no dotava a Catalunya de cap mena de poder polític real, ni tant sols a nivell d' una descentralització profunda. Anunciàvem també que l'Estatut permetria les temptacions (i realitats) "loapitzadores" dels centralismes i que ni tant sols permetia la plena oficialitat de la nostra llengua. Els fets posteriors, com en molts altres temes, ens han donat la raó. Avui la Generalitat estatutària es limita a gestionar, en nom de l'estat central, un cert número de serveis traspassats o cedits pel govern espanyol, això sí, amb molta pompa i protocol. Però els recursos bàsics del poder, de l'ordre públic a la política internacional, dels impostos a la política industrial i financera, segueixen en mans de l'Estat.

Res d'esencial ha resolt doncs aquest Estatut, encara que forces suposadament nacionalistes com la que governa la Generalitat ens vulguin convèncer del contrari. L'opressió nacional continua present amb tota la força, encara que amb formes menys aparatoses com a l'anterior règim, i la sobirania del poble de Catalunya continua absent, com igualment vàrem patir en el referèndum per la sortida de l'OTAN, en el que l'opinió majoritària de Catalunya ha estat burlada.

No te res d'estrany doncs que sectors creixents de la societat, després de palpar clarament els límits estrets de l'autonomia, cerquin altres camins. No es doncs cap sorpresa el

«No te res d'estrany doncs que sectors creixents de la societat, després de palpar clarament els límits estrets de l'autonomia, cerquin altres camins.»

creixement d'aspiracions independentistes entre la joventut. Aquests son fets positius per la lluita per la plena sobirania nacional. En tot cas la cosa negativa de l'actual situació cal cercar-la en la pèrdua relativa de protagonisme, de conciència nacional entre sectors del moviment obrer en els que encara opera la identificació entre autonomia i drets nacionals (en la que, recordem-ho, es va basar la

Concentració a la Generalitat el dia de l'arrivada de Tarradellas

campanya dels grans partits d'esquerra al llarg de la transició) i que pateixen els efectes desastrosos de la gestió burguesa de la Generalitat per part de C. i U. per una banda i del centralisme renovat dels socialistes per l'altra. En mig d'aquesta pinça gegantina, es troba la nostra propia febtesa per contrarestar-ho eficaçment.

I es que, per més que a vegades utilitzin formes de demagogia controlada els qui ens governen des de la Generalitat, aquesta situació de minsa autonomia els resulta força còmode en la mesura que els permet assumir, no únicament la falta de representació del poble de Catalunya ("Pujol-Catalunya" deien les octavetes distribuïdes profusament després de la seva exculpació del cas Banca Catalana), sinó que els forneix una

«Cal reconèixer l'habilitat política sibilina del tàndem Pujol-Roca en fer conbregar a sectors amplis del poble de Catalunya amb autèntiques rodes de molí»

plataforma suficient per la defensa dels interessos de la burgesia catalana davant el capital espanyol, refent una aliança de classe des de millors posicions, i, a la vegada incrementar els seus beneficis fins a xifres astronòmiques. Catalunya és, per aquests sectors, la seva base de negocis, i les aspiracions nacionals del nostre poble, una simple moneda de canvi per guanyar punts dins del bloc social dominant. El seu èxit fonamental cal anar-lo a trobar en la seva capacitat per a conquerir, al mateix temps, la confiança política de sectors populars i de capes mitges, amb el reconeixement de la caverna reaccionària i centralista. No és doncs casualitat que en Pujol fos proclamat "español del año" pel reaccionari "ABC", i que la fracassada "operació Roca" comptés amb el suport gens dissimulat de la gran banca espanyola.

Algú va dir en algún lloc que no es podia servir dos senyors al mateix temps, però Convergència sembla haver trobat la fòrmula perquè ho sembli, sembla haver trobat la

L'ALTERN|DE

Si creieu que ser una nació vol de l'e
que en|stit

Si voleu que tornin els temps en que a Ciela
(interrupció de l'embaràs), els pagesos de
(colectivizacions) i el pob l'E

Si voleu recuperar el Tr
la justi Ma

Si penseu que po
mentres hi h. fr

Si penseu que, per a que tots poguem
pública i catalana, per a la plena de

Si creieu que Catalunya ha de
social al servei dels treballadors i decid la s

Si esteu d'acord en que l'E
sense acc" ni

Si esteu d'acord amb que, per a gove bó,
sense Ma

SI VOLEU LA NA
REBUTJ DE

SECRE L
COMUNISTA REV A, (

demà

Es cert que en la consecució d'aquesta quadratura del cercle, la política centralista del PSOE i el botiflerisme del PSC hi suposen un ajut innegable, però cal reconèixer l'habilitat política sibil·lina del tàndem Pujol-Roca en fer congregar a sectors amplis del poble de Catalunya amb autèntiques rodes de molí.

Es doncs normal que en Pujol i els seus acòlits es trobin satisfets amb l'actual Estatut, encara que pensin en la posibilitat d'algun petit retoc aquí o allà, resulta també clar que estiguin contents amb la darrera fórmula aprobada pel finançament econòmic, en la que l'estat els

las

fórmula per ser respectat pel gran capital espanyol, protagonista d'un "estat de les Autonomies" que es la nova fórmula de la antiga presó de pobles i, a la vegada, aparèixer com a representant primer d'un suposat nacionalisme català. Amb la gestió de la crisi feta des de la Generalitat, amb idèntics criteris que els del govern central. El poder de la gran banca creix; la borsa incrementa els seu índex cada dia que passa, mentre que el seu clientelisme li permet no veure's gens erosionat en la seva base social que manté les il.lusions de veure algún dia acomplertes les seves aspiracions nacionals.

Es cert que en la consecució d'aquesta quadratura del cercle, la política centralista del PSOE i el botiflerisme del PSC hi suposen un ajut innegable, però cal reconèixer l'habilitat política sibil·lina del tàndem Pujol-Roca en fer congregar a sectors amplis del poble de Catalunya amb autèntiques rodes de molí.

Es doncs normal que en Pujol i els seus acòlits es trobin satisfets amb l'actual Estatut, encara que pensin en la posibilitat d'algun petit retoc aquí o allà, resulta també clar que estiguin contents amb la darrera fórmula aprobada pel finançament econòmic, en la que l'estat els deixa gestionar algun milionet més, tot i reservant-se el control sobre la recaptació d'impostos

«La via estatutària ha suposat una autèntica màquina de guerra no només contra els drets nacionals, sinó contra la pròpia força de les classes treballadores i la dels principals partits d'esquerra»

i el control del destí final de les despeses més importants. A ells, mentre això els hi permeti anar posant publicitat del "Catalunya endavant" i repartint avals, subvencions i crèdits a la major glòria del capital privat, mentre els serveix públics es degradin, ja són prou feliços.

Al menys a casa nostra, la via estatutària ha suposat una autèntica màquina de guerra no només contra els drets nacionals, sinó contra la pròpia força de les classes treballadores i la dels principals partits d'esquerra. El vell PSUC, presoner de la suicida política dita "d'unitat nacional" no només va esclatar, sino que s'ha vist sotmès a una laminació constant de la seva base social, no únicament a favor del PSC, sinó que sectors significatius de les seves àrees d'influència han acabat decantat-se vers CDC en determinades comarques i, sobre tot, en sectors professionals. Pel que fa als socialistes, la seva identificació amb la política centralista empresa pel PSOE ja abans del seu accès al govern de l'Estat (recordar el recolzament a la LLOHAPA) i les temptacions lerrouxistes sempre presents en sectors del propi partit, són fets que els incapacita per oferir una alternativa viable a la fortalesa d'en Pujol.

La mateixa posició vergonyosa del PSC al llarg de tot l'afer de Banca Catalana constitueix una mostra d'això. De fet, sense arribar a l'espanyolisme exacerbat dels seus germans d'Euskadi, el PSC es veu condemnat al trist paper de "Celestina" del govern central, d'intermediari entre aquest i la Generalitat. Únicament la seva implantació municipal els permet de seguir pesant com una força política al nostre país, encara que sigui al preu de protagonitzar opcions faraòniques com la de l'Olimpiada del 92.

Encara que amb explicacions diferenciades, totes dues formacions polítiques es segueixen reclamant del marc estatutari actual, d'un marc que, per uns, podria ser l'inici d'un camí vers una autodeterminació que només es cita els dies de festa grossa, mentre que pels altres, constitueix ja la fita a millorar en alguna u altra qüestió. I

Portades del primer número de DEMÀ (febrer de 1977) i del número de l'onze de setembre de 1979 amb la crítica a l'Estatut de Sau

«Aquesta és la qüestió: aixecar un ampli moviment social per la plena sobirania nacional i el dret a l'autodeterminació, que escombri l'actual marc estatutari i s'enfronti als seus creadors»

mentre tant, CDC segueix com la mestressa de la Generalitat, com la roca empujolada que barra el pas a la masificació de

...N DE LA LCR

...el d'exercici de l'autodeterminació, ...onstitució.

...s C... una legislació que afavoria les dones ...esúda conreu) o a tots els treballadors

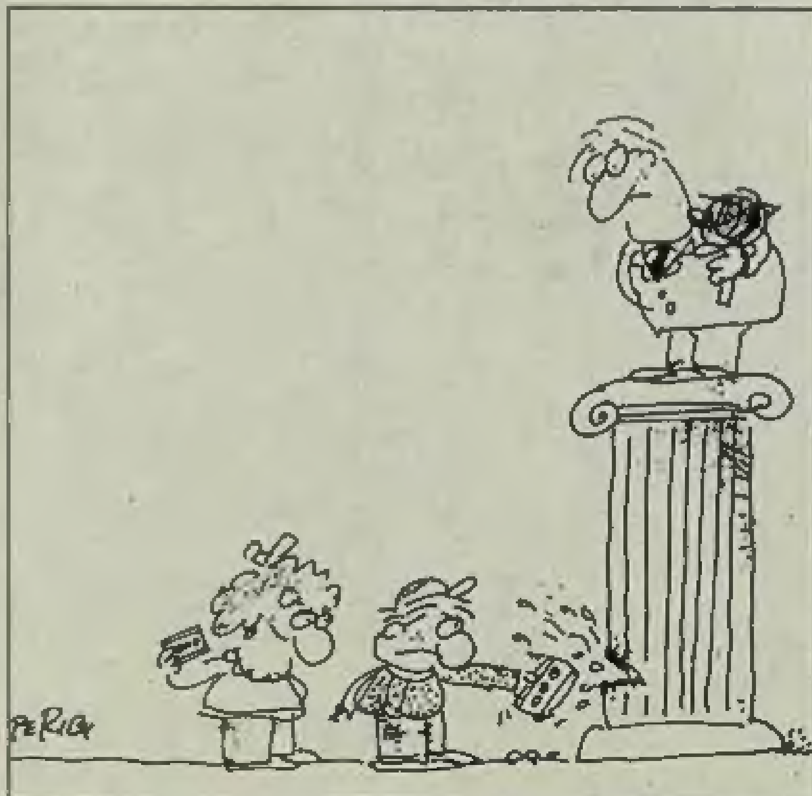

Joventut

MOVIMENT ESTUDIANTIL: UNA GRAN LLUITA

Des de primers de desembre alguna cosa ha canviat en el panorama social i polític de l'estat espanyol. El moviment estudiantil ha entrat en escena i ho ha fet de forma contundent, amb una massivitat impressionant i posant-se al centre de les preocupacions d'una "classe política" i d'un govern massa ben acostumats (almenys des del referèndum de l'OTAN) a fer i desfer sense que ningú els emprenyés.

El moviment estudiantil es planteja uns objectius (supressió de la selectivitat, gratuïtat de l'ensenyament...) la justesa dels quals no pot ser posada en dubte (per més que el PSOE ho intenti amb rocambolesques argumentacions), però que al mateix temps vénen a qüestionar la totalitat del sistema educatiu vigent, un sistema arcaic en molts dels seus aspectes i precari en tots els sentits. Un ensenyament, en definitiva, que no està al servei del poble, sinó tot el contrari.

Una sorpresa que no ho és tant

Els rius de tinta vessats per la patumada de la "intel.lectualitat" oficial (progres reciclats i similars), així com les vacil.lacions del govern sobre la tàctica a aplicar (que si ignorar el moviment, que si reprimir-lo, que si negociar) poden fer pensar algú que la cosa s'ha produït de forma inesperada, sense que ningú pogués haver-ho previst. En realitat, i malgrat que és cert que existeixen alguns aspectes sorpresius en l'arrencada del moviment (particularment la primera convocatòria de mobilitzacions, el 4 de desembre, a iniciativa del Sindicato de Estudiantes, una organització petita, poc implantada i gens representativa), la massivitat i manteniment assolits, la força que ha aconseguit el moviment estudiantil, són perfectament fàcils d'explicar si tenim en compte un seguit de factors. En primer terme, per l'escandalosa situació que pateix l'ensenyament públic, una situació totalment determinada per la manca absoluta de mitjans materials (evidentment deguda a uns pressupostos del tot insuficients); a això s'afegeix l'existència d'una sèrie de traves selectives (acadèmiques i econòmiques) a l'hora d'accedir a ensenyaments superiors.

Però les causes profundes del potent ressorgiment del moviment estudiantil no es limiten a l'àmbit del sistema educatiu. Aquest moviment és expressió d'un procés més general de radicalització de la joventut, una joventut a la qual aquesta societat no li ofereix cap mena de sortida ni de perspectiva. Una joventut que ja va sortir al carrer per a lluitar contra l'OTAN (i la presència activa dins del moviment estudiantil de molles i molts joves que fa un i dos anys van portar la campanya contra l'OTAN als centres d'estudi n'és una prova) i que ara ho torna a fer en defensa del seu futur, per un ensenyament democràtic i al servei del poble.

Un moviment clarament a l'esquerra

Una de les tesis que més ha circulat en els darrers mesos —especialment en les boques i plomes de la ja esmentada "intel.lectualitat" i altres col.legues del govern— ha estat la de la suposada "despolitització" del moviment, comparant aquest amb el del 68 (en el qual asseguren haver participat la majoria d'aquests senyors i senyores; dit sigui de pas, de ben poc els va servir). L'únic que demostra la gent que fa aquestes consideracions és un desconeixement absolut del moviment. Modestament, els recomanaríem que baixessin de les seves torres d'ivori (o de les seves poltrones a l'administració) i es dignessin tan sols a llegir un cop la plataforma reivindicativa del moviment: supressió de la selectivitat, congelació de les taxes com a primer pas d'una progressiva reducció fins arribar a la gratuïtat, democratitza-ció de l'ensenyament, defensa dels continguts, llengua i cultures nacionals. Qui pretengui que aquesta és una plataforma "apolítica" o "corporativa" només demostra la seva estupidesa o la seva mala fe.

És particularment important que el moviment hagi assumit des d'un primer moment la defensa d'un ensenyament català —tant en la llengua com en els continguts—. Aquest posicionament de lluita nacional es produeix també a les altres nacions de l'estat, i té el seu reflexe en el tipus d'organització que s'està construint. En aquest terreny s'ha tendit a consolidar organismes d'àmbit nacional abans de pensar en coordinacions estatals (el cas de la Coordinadora d'Estudiants d'Ensenyament Mitjà de Catalunya, la CEEMC, és molt clar). Però de l'organització en parlarem tot seguit...

Els problemes organitzatius

El moviment estudiantil s'ha caracteritzat durant tots aquests mesos per una diferència notable entre el seu grau de massivitat (molt elevada) i el seu nivell d'organització (bastant limitada). Aquest problema, que no és petit, es veu aguditzat per la situació de divisió que pateix el moviment (encara que aquest no és l'únic motiu de la feblesa organitzativa: existeix una dificultat objectiva per a organitzar la gent de forma estable). En efecte, la presència d'organitzacions que pretenen capitalitzar la representació del moviment al marge de les coordinadores i dels representants elegits per les assemblees ha provocat aquesta situació. Aquest és el cas del Sindicato de Estudiantes i de l'AJEC (Associació de Joves Estudiants de Catalunya, vinculada al PSOE i al PSUC, i que té el seu correlat estatal en la Confederación Estatal de Asociaciones de Estudiantes, CEAE).

A Catalunya, l'efecte negatiu de la divisió no és tan greu, donada la solidesa de la CEEMC i la seva representativitat i vinculació amb les assemblees (la dinàmica assembleària és un dels aspectes més positius en el terreny organitzatiu, doncs s'ha mantingut i eixamplat des del començament del moviment ençà). Però en tot cas cal aprofundir la tasca d'organització del moviment, reforçant la coordinació nacional i per localitats, així com impulsant la construcció de col.lectius als centres. I també comença a fer-se evident la necessitat d'establir algun tipus de coordinació estatal (això sí, plenament respectuosa amb la sobirania de les organitzacions nacionals). En això estem en aquests moments.

Cap a on va la moguda?

Després de la seva reacció inicial consistent en ignorar el moviment o mirar-se'l paternalment, el govern ha canviat la seva actitud (en vista de que el moviment no cedia ni es disolia al cap d'algunes setmanes). Ara combina la repressió amb una línia de "negociació" destinada sobretot a condondre i dividir el moviment. La proposta del govern (augment de pressupostos, matrícula universitària gratuïta per a les famílies amb 2 fills i rendes anuals inferiors a 1.440.000 ptes.) és del tot insuficient, no ataca els problemes de fons del sistema educatiu: la privatització, la manca de mitjans, l'elitisme dels ensenyaments superiors, l'autoritarisme. La tàctica del govern consisteix en arribar a un acord amb les organitzacions estudiantils "moderades i dialogants" (particularment amb la CEAE, però també amb el Sindicato), per a acusar tot seguit d' "extremistes" les organitzacions que mantinguin la lluita. Aquesta maniobra del govern topa, però, amb les seves dificultats, donada l'escassa implantació per la base d'organitzacions com la CEAE-AJEC o el Sindicato.

En el cas de Catalunya, la qüestió de la negociació amb la Generalitat té un caire més divertit, donat que el govern "autònom" assegura tenir ben poques competències en el terreny de l'ensenyament..., mentre que el govern central afirma haver-les transferit totes!. No estaria de més que es posessin d'acord, i que a l'hora d'excusar-se ho fessin amb argumentacions compatibles entre sí. Més enllà d'això, l'oferta més important que fa la conselleria d'ensenyament de la Generalitat és la creació d'una comissió que estudiï "els drets i els deures dels estudiants"; mentrestant, els mossos d'esquadra reparteixen hòsties a tort i a dret. Sense comentaris.

Així les coses, i amb els poders públics tancats en banda a la possibilitat de cedir en aspectes substancials (selectivitat, gratuïtat, etc.), sembla clar que ens trobem en un període llarg de lluites, que pot tenir els seus moments d'ascens i de retrocés. Per això resulta molt important centrar-se ara —més encara que en les setmanes i mesos precedents—, en el reforçament organitzatiu del moviment a nivell de base. Només creant col.lectius a tots els centres i garantint uns mecanismes de coordinació democràtics i representatius es podrà treballar en condicions favorables en una situació com aquesta. Això, evidentment, no vol dir deixar de mobilitzar-se. Ben al contrari, per a fer front a uns governs que no estan disposats a escoltar les demandes més elementals dels i les estudiants i que només són capaços de respondre amb repressió, cal seguir endavant en la lluita al carrer, que és on millor es nota la nostra força.

Ricard

Urbanismo

ELS TÚNELS DE COLLCEROLA O LA RENDABILITAT DEL CAPITAL PRIVAT

La Barcelona d'avui, d'urbanització intensiva, és producte del creixement industrial des de principis del Segle XIX fins a la dècada de 1920-29. Des de llavors ençà, la ciutat es transforma en metròpolis i el procés d'urbanització sobrepassa els límits municipals a l'ensems que s'accentua la diferenciació social i funcional del territori.

Els àmbits que millor faciliten el creixement urbà són els plans del litoral i dels deltes dels rius LLobregat i Besos així com els camins naturals que obren aquests rius a la Serralada litoral. Amb el procès d'urbanització, la riquesa agrícola d'aquestes terres fèrtils va desapareixent front al poder del capital industrial. Collcerola, però, es manté com a límit de difícil superació. Solament el ferrocarril ideat per l'enginyer Pearson i les tres carreteres de muntanya que la travessen crearan un lligam entre el Vallès i el Barcelonès. En relació amb aquest ferrocarril es promouran les colonies d'estiueig de Vallvidrera, La Floresta, Valldoreix, Mirasol i Bellaterra que amb els anys donaran lloc a una estructura de ciutat dispersa, encara

que poc vertebrada. Tanmateix, però, el procés de densa urbanització residencial, industrial o de serveis, i en especial d'infraestructures i equipaments que ocupen amplis espais, s'intensificarà en els corredors del litoral i dels rius Llobregat i Besos seguint les principals vies de comunicació. La imatge actual es un territori molt urbanitzat que encercla la Serralada de Collcerola com un insòlit paratge ple d'arbres.

L'organització de l'espai

Aquest es el resultat d'una ciutat que ha crescut amb el desenvolupament del capitalisme industrial i comercial, primer, i financer més endavant. L'organització de l'espai s'ha fet en funció del a guanys del capital i no de les avantatges que en pugui rebre la població treballadora. La concentració d'industries genera guanys per l'ampliació del mercat en poca distància, però també per la necessitat de complementarietat en una activitat econòmica cada cop més complexa. A Barcelona, però, com a d'altres ciutats industrials, els forts guanys s'obtenen de l'especulació sobre el sòl a l'edificar blocs de 5, 10 ó 20 pisos d'alçada en terrenys d'ús agrícola, en densificar gradualment projectes urbanístics que no es respecten, i en la venda de vivendes escasses en la que no es possible qüestionar la seva qualitat i cost real. El mercat immobiliari, a través dels constructors i agents, sempre demanen més espai qualificat com urbanitzable, en els plans urbanístics, en termes de 10 a 20 cops més del realment necessari, en 20-30 anys per així poder pagar preus més baixos del sòl. Aquest menor cost d'adquisició caldrà afegir-hi els guanys d'especulació en el sostre construït en canvis de qualificació posteriors.

Aquesta mena de ciutat capitalista, que en el cas de l'estat espanyol encara s'agreuja pels 40 anys de dictadura franquista, no es el resultat d'un planejament que tingués en compte les necessitats del ciutadana sinó que els propietaris del sòl juntament amb els del capital van desenvolupar projectes no articulats a la trama urbana, excessivament densos en sostre edificat i que han generat tota mena de problemes infraestructurals. Hi ha una manca de serveis i equipaments ben distribuits entre els barris. Els grans equipaments franquistes congestionen i condemnen determinades zones com es el cas de Bellvitge o Montcada. Tot aquest procés s'ha realitzat amb la col.laboració o tolerància de tes autoritats, ja que per a la iniciativa privada mai serà un cost deixar sense espais de lleure a la població treballadora, augmentar la pol.lució, la congestió del trànsit o destruir un bosc o unes terres fèrtils per a l'agricultura. En canvi, per als ciutadans aquest tipus de transformació del territori representa un cost social que no pot pagar.se amb un impost sobre la iniciativa privada ja que quan s'ha destruit una muntanya o s'han construit barris de vivendes deficients és molt difícil d'arreglar.

En aquesta realitat sorgeix fa vuit anys la necessitat de posar un cert ordre capitalista a l'autarquia del creixement urbà de Barcelona i els municipis propers. En aquests plans urbanístics es planteja la construcció de tres túnels que foradin la Serralada de Collcerola com una prolongació de Barcelona. La crisi econòmica de 1973 i la mala gestió d'algunes empreses capitalistes farà que tornin a passar més de deu anys per a continuar les obres. Actualment, el projecte del túnel més meridional, el de Vallvidrera, ha sortit a exposició pública i tot sembla que el volen tenir enllestit per a l'any 1992, l'any dels Jocs Olímpics.

Un cert ordre capitalista

Front d'aquest projecte hem de plantejar.nos diverses qüestions: a un nivell de principis, encara podem lluitar per un territori català que millori les condicions de vida de la població treballadora a Catalunya?. Creiem que si es possible, però cal lluitar contra les concepcions de grans àrees metropolitanes europees competitives entre sí. S'ha de confrontar la Gran Barcelona a un sistema de petites ciutats i àrees rurals amb serveis dignes ja que el nostre país no es tant gran per poder evitar les grans polaritzacions. En aquesta concepció veiem més important que cada poble i ciutat estigui ben comunicada amb les véïnes que no pas un sistema de grans autopistes que xuclen tots els fluxes vers el gran centre al no promoures nous centres de serveis alternatius. L'interès de grans obres es per a la rendibilitat del capital invertit. Quan la xarxa local es deficient i lenta, tothom va per autopista.

A un nivell de caire urbanístic, donat que no podem negar l'existència d'una àrea metropolitana, cal potenciar un centre o vertebrar un nombre important d'altres centres?. Sembla evident que si es vol combatre els desequilibris territorials sorgits de l'existència d'una gran ciutat a Catalunya cal establir 20 ó 25 ciutats i barris que facin de contrapes de la Plaça de Catalunya. La trama urbana, la qualitat dels serveis i el conjunt de les obres urbanes han de fer.ho possible.

Els túnels, per qué?

Llavors, el túnel de Vallvidrera com encaixa en aquesta perspectiva d'equilibri territorial?. Per un cantó, la Generalitat de Catalunya vol completar l'eix del LLobregat i Túnel del Cadí amb una nova entrada a Barcelona per l'autovia i túnel de Vallvidrera. Es el camí millor per la població benestan dels barris rics de Barcelona per anar a les segones residèncles i a l'esquí. Per l'altre cantó, la Corporació Metropolitana de Barcelona vol millorar l'accés del municipis del Vallès al gran centre barceloní. Ambos projectes potencien la polarització del territori vers de Barcelona. Encara hi ha moltes altres obres que caldria fer per a millorar les condicions dels barris obrers que solament beneficiaran a determinats barris rics de Barcelona.

Finalment, aquesta nova infraestructura pot perjudicar el Parc de Collcerola?. Sense cap dubte: si que ho farà. Ja que en el moment actual la circulació en augment per l'autopista de Mollet a El Papiol que travessa els municipis de Cerdanyola, Sant Cugat i Rubí crea pluja àcida sobre els bosc de Collcerola. De forma evident, si aquesta circulació travesses el propi parc encara el degradaria més. L'impacte de la contaminació pot ésser el més palpable però en hi ha molts més: destrucció del bosc de ribera, polígonització de l'espai, desaparició de la fauna, etc. Aquest cost de difícil valoració no te gaires contrapartides. Millorar en un 10-15% el temps per anar a Barcelona, més comoditat en el porta a porta, pagant un peatge de quasi 200 ptes. Això vol dir beneficiar als que el poden pagar. En canvi una millora substancial del transport públic entre el Vallès i les comarques veïnes, entre elles el Barcelonès, faria disminuir en bona part el trànsit privat i les condicions actuals de carreteres i autopistes.

Els túnels no són necessaris per a millorar les condicions de vida dels ciutadans, i en concret de la classe treballadora, ja que les prioritats són diferents: millorar la trama de transport públic i completar—millorar la trama de transport local.

Ventura de Sabadell

La població treballadora a Catalunya

UNA SITUACIÓ CRÍTICA

Es voluntat d'aquesta publicació escriure articles en successius exemplars sobre la situació laboral als Països Catalans. Aquest cop començem pel Pricipat.

Per primera vegada en molts anys, Catalunya "exporta" aturades i aturats, no "importa" treballadors i treballadores com venia essent habitual fins a començament de l'actual decenni. La situació de l'atur és a la nostra nació espaordidora. La joventut i les dones pateixen més cruament aquesta realitat. D'això parlem en aquest article.

La població de Catalunya ha tingut, durant el segle XX, un creixement accelerat, excepte durant els darrers cinc anys com veurem més endavant. Hi ha algún decenni (1961-1970) que la taxa d'increment ha estat del 31,4%, quan, per posar un exemple significatiu, l'Estat Espanyol no ha tingut en cap decenni del segle una taxa que hagi assolit l'11%. Això ha fet, obviament, que la participació de la població de Catalunya hagi estat cada cop més important dins de l'Estat espanyol. Si a 1900 representava el 10,5% i a 1950 l'11,4%, a 1981 ja representa el 15,8%. Catalunya ha triplicat durant aquest segle la seva població, quan la resta de l'Estat Espanyol encara no ha arribat a duplicar-la (quadre 1).

El principal component d'aquest increment ha estat, especialment a partir de la meitat del segle, l'arribada de gent treballadora d'altres zones de l'estat, donat el grau de desenvolupament comparatiu més gran de Catalunya. Era l'època del "milagro industrial"... Especialment als anys cinquanta, però també els decennis posteriors, el saldo migratori va assolir un percentatge importantissim del creixement total de la població, essent el 68% als anys 50, el 61% als anys 60 i el 32% als anys 70.

Al darrer quinquenni (1981-86) ha passat un fenòmen fins ara desconegut. Segons el darrer cens oficial, 31-3-86, Catalunya té 5.956.429 habitants, tan sols 15 més que al 1981. Això ha estat així perque el saldo migratori ha arribat a ser de 112.985 persones, però negatiu. Aquesta xifra, restada del creixement vegetatiu, ens dona aquest creixement simbòlic de 15 persones.

Catalunya comença a exportar aturats i aturades. Es una conseqüència més de la crisi capitalista.

La població està també molt desigualment repartida. De les 38 comarques, només 2 (i que són territorialment de les més petites) ja representen més del 50% de la població total de Catalunya: el Barcelonès més el Vallès Occidental. Per altra banda, hi ha 6 comarques que perden població absoluta ininterrompudament des de 1950: Pallars Sobirà, la Segarra, Les Garrigues, Terra Alata, el Priorat i la Conca de Barberà. I des de 1975, són 12 (incloses les altres 6) les que perden població. En el darrer quinquenni hi ha novetats importants, apart de l'esmentada, i fan referència a que comarques tradicionalment creixents en població, perden ara habitants, essent el Barcelonès (amb una pèrdua de 75.000) la més espectacular. És aviat per a treure conclussions de com seguirà l'evolució poblacional de Catalunya, però en qualsevol cas la crisi capitalista està afectant de manera determinant el creixement i distribució de la població d'aquesta part dels Països Catalans.

Quadre 3

OCUPACIÓ I ATUR FEMENÍ PER GRUPS D'EDAT

Edat	Ocupades	Població activa	Aturades %
16 a 19	21.700	78.000	72,2%
20 a 24	75.400	140.100	46,2%
25 a 54	374.100	457.600	18,2%
Més de 55	64.400	70.600	8,8%
Total	**535.600**	**746.300**	**28,3%**

L'atur

Centrem-nos ara en l'evolució de la població activa per sectors econòmics. Catalunya ha seguit una evolució similar (veure el quadre 2) a la resta d'economies capitalistes pel que fa referència a la terciarització, es a dir, el pes cada cop més important del sector anomenat "serveis". Si bé encara està per sota de les proporcions que es donen a les economies de la OCDE. La mitjana de població ocupada als serveis era, al 1983, del 57% al Mercat Comú dels 10, i del 59% al conjunt de la OCDE. L'agricultura ha perdut molta participació, passant, en menys de 30 anys, de representar el 17,7% a l'actual 6,4%, fenòmen també similar a la resta d'economies capitalistes desenvolupades. On l'evolució de Catalunya (conjuntament amb la resta de l'Estat espanyol) ha tingut una evolució molt més accelerada que la resta d'economies de la OCDE és en l'atur. Al 1983 la mitjana de l'atur al conjunt de la OCDE era del 8,8%, al 1984 del 8,2% i al 1985 del 8,1%. A la nostra nació era als mateixos anys del 19,2%, 19,3% i 20,1%, respectivament. L'evolució de l'atur a Catalunya és d'una magnitud sense precedents a cap altra economia capitalista més o menys desenvolupada, tret de la resta de l'Estat espanyol.

La joventut

La joventut treballadora és qui més ha patit les conseqüències de la irracionalitat d'aquest sistema econòmic. Al quart trimestre de 1985 (quan surtin les dades definitives del 1986, no faran variar la tendència) hi havien oficialment 486.200 joves (de 16 a 24 anys) en el mercat de treball. Només estaven ocupats 234.600, es a dir, el 48,2%. Per tan la taxa d'atur juvenil era del 51,8%. Fet sense precedents. S'ha de tenir en compte, per agafar una referència, que l'estat que més s'aproxima, tret de l'Estat espanyol, a aquesta situació és l'Italià, amb una taxa d'atur juvenil al 1984 del 34,1%.

Moltes i molts joves no s'apunten a les oficines d'ocupació (sigui per la convicció de la inutilitat d'aquest tràmit, sigui per desinformació), i si ho fessin en un percentatge similar a la mitjana europea, la taxa d'atur juvenil seria encara molt més gran. Els qui treballen ho fan en unes condicions de precarietat i sobreexplotació molt grans... però aquesta és una història que mereix ser contada en una altra ocasió.

Les dones

La població activa femenina a Catalunya era, al darrer trimestre de 1985, de 746.300 dones (1.577.600 homes). D'aquestes estaven oficialment aturades 210.700 (306.800 homes), es a dir, el 28,3% (19,6% d'homes). Així, doncs, amb una taxa d'activitat (1) baixíssima, les dones tenen una taxa d'atur molt superior als homes. Hi ha grups d'edat on aquesta taxa augmenta espectacularment, com ho demostra el quadre 3.

La política econòmica del govern de la Generalitat no ha estat en cap moment encaminada a intentar combatre l'atur. Si bé és cert que aquesta Generalitat només és una minsa descentralització administrativa i poca cosa més, la voluntat d'un govern lligat estretament a la gran burgesia catalana (2) no pot anar vers cap altre camí que contra els treballadors i les treballadores. Crisi capitalista, manca d'un poder efectiu a Catalunya producte de la negació pràctica de la sobirania nacional, govern estatal al servei de la burgesi i govern de la Generalitat lligat directament al capital: aquestes 4 causes són les que expliquen la terrible situació laboral a la nostra nació.

Daniel Raventós

Notes

(1). La taxa d'activitat és la relació entre el nombre de persones actives sobre el nombre total de persones en edat de treballar.

(2). El sr. Pujol va declarar el 15 de gener en un conferència donada al "Cercle Financer": «s'ha de recuperar el protagonisme burgès, entesa la burgesi com aquella gent que és capaç de crear riquesa». I també: «Catalunya va viure una crisi tremenda, però ja ha passat, és història». El mig milió llarg d'aturats i aturades de Catalunya no deuen pensar el mateix.

Quadre 1

EVOLUCIÓ DE LA POBLACIÓ DE CATALUNYA I DEL L'ESTAT ESPANYOL

ANYS	CATALUNYA	ESTAT ESPANYOL	PARTICIPACIÓ
1900	1.984.115	18.630.649	10,5%
1920	2.355.908	22.012.663	10,7%
1940	2.915.757	26.386.854	11,0%
1960	3.888.485	30.776.935	12,6%
1981	5.956.414	37.682.355	15,8%

Quadre 2

POBLACIÓ ACTIVA PER SECTORS ECONÒMICS

ANYS	AGRICULTURA	INDÚSTRIA	CONSTRUCCIÓ	SERVEIS
1957	17,7%	39,6%	6,7%	36%
1975	7,3%	37,5%	9,0%	46,2%
1985	6,4%	37,3%	6,7%	49,6%